
Minneord

OSS IMELLOM

LAURITZ BREDRUP DAHL

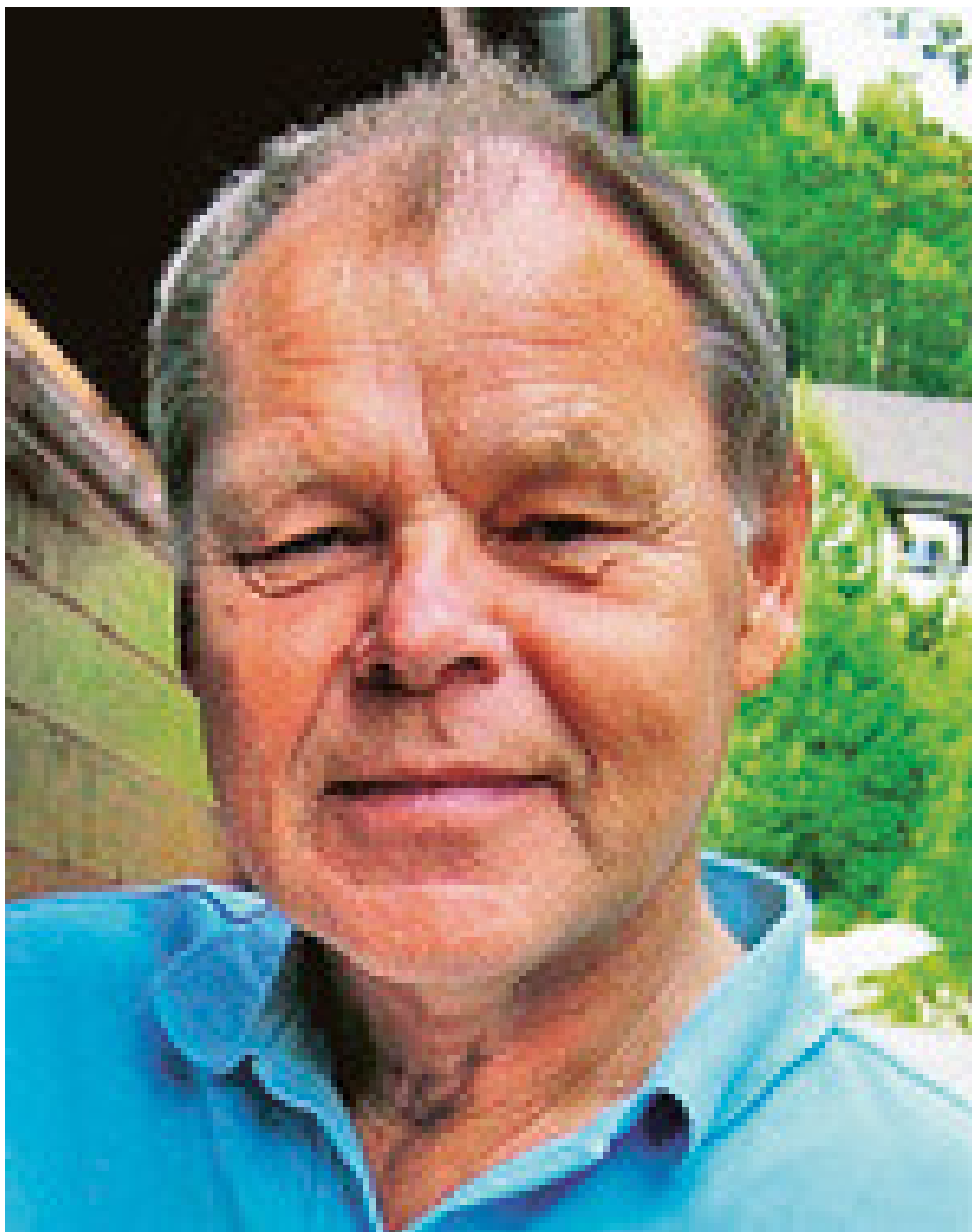
RANDI BECK NICOLAYSEN

ROALD BOLLE

TROND FLÆGSTAD

TORE STOKLAND

HANS PETTER FUNDINGSRUD

Stein Egil Høyer døde 24.10. 2007, knapt 73 år gammel, etter lengre tids sykeleie. Han var født og vokste opp på Rjukan, tok medisinsk embetseksamen ved Universitetet i Oslo i 1959 og ble spesialist i barnesykdommer i 1967. Etter turnustjeneste i Odda begynte han i pediatrien, først i Porsgrunn, så i Bergen, deretter var han overlege i Tromsø fra 1967 til 1976. Han dro så til Tønsberg, der han arbeidet som overlege i fem og et halvt år. Han vendte tilbake til Tromsø i 1982 som overlege med hovedansvar for sosialpediatri. Så var han avdelingsleder til han gikk av med pensjon i 2001. I denne tiden gjennomgikk sykehusvesenet i nord omfattende endringer, det ble «Regionsykehuset i Tromsø», senere «Universitetssykehuset Nord-Norge».

Stein var opptatt av å utvikle et felles senter for alle barn uansett sykdom. Barnesenterideen ble en suksess. Hans klare oppfatning av sosiale faktorerets betydning for barns helse resulterte i at sosialpediatri ble et viktig begrep i Tromsø og kanskje kimen til at vi i dag har en barne- og ungdomsklinikk som også har integrert psykiatrien.

Han var den komplette generelle pediater og la vekt på å se hele barnet i sentrum av dets omgivelser, selv om han også så nødvendigheten av å bygge ut de ulike subspesialitetene for å holde tritt med medisinsens utvikling.

Stein var formann i spesialitetskomiteen i barnesykdommer i ca. 12 år fra midten av 1980-årene, og var i flere år leder i Troms legeforening. Han var en av bautaene i oppbyggingen av pediatrien i landets to nordligste fylker.

Stein var et muntrasjonsråd og et oppkomme av kreative ideer. Han var musikalsk, og sammen med kollega Erik Whist var han en sentral drivkraft i sykehusets Pingvinrevy, både som tekstforfatter og skuespiller.

Han hadde hjerte for alle, og mange assistentleger ble overrasket over at sjefen laget et muntret dikt til dem når de sluttet eller ved andre markeringer.

Som kollega og forbilde var Stein alltid tilgjengelig. Han var en utmerket lærer for assistentleger under utdanning, både praktisk, klinisk og teoretisk, men også god å ha når eldre kolleger trengte støtte. Da han måtte gi seg noen år før han hadde tenkt pga. sykdom, var det lenge merkbart på avdelingen.

Stein fikk sju år som pensjonist på Rjukan. I denne tiden holdt han kontakten med oss i Tromsø ved like, og var av og til på besøk. Så tok sykdommen tak i ham på ny, med økende smerter og gradvis forverring.

Nå er han borte, men han vil bli husket.

På vegne av kolleger ved Barneavdelingen ved Universitetssykehuset Nord-Norge

Publisert: 17. april 2008. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 14. juli 2026.